

JULES
BENNETT

Kai nukrinta kaukės

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jules Bennett

**KAI NUKRINTA
KAUKĖS**

Trijų knygų serija
Jokių taisyklių
Antra knyga

Versta iš Jules Bennett,
Second Chance Vows, 2022
© Jules Bennett, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Aistė Markevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2024

ISBN 978-609-03-0997-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Korsetas per ankštas, bet ji jau vakarėlyje, tad kelio atgal nėra.

Deja, prastai gulantis kostiumas šiandakt mažiausia Delailos Preston bėda. Ir kodėl sutiko eiti į aklą pasimatymą? Skyrybų procesas dar nesibaigė, tačiau Ališa Martin įtikinėdama nieko nenorėjo girdėti.

Būtent todėl vilkėjo juodai – nuo akis dengiančios kaukės ir korseto iki odinių kelnių ir aukštakulnių. Net nagai nulakuoti šia spalva. Nesiruošė išlaidauti naujam kostiumui, kurio greičiausiai daugiau nevilks, tad apsimesti šešėliu atrodo smagu ar bent jau panašiai, jei tai įmanoma dabartinėmis gyvenimo aplinkybėmis. Galbūt, kai bus pasiruošusi, galės išsliūkinti lauk. Pastaruosius mėnesius nenusiteikusi linksintis.

Kalta į šipulius byranti santuoka.

Tai pirmasis Delailos išėjimas pasižmonėti šį mėnesį – privalėjo ko nors imtis dėl savo žlungančio socialinio gyvenimo arba kitaip išprotėtų. Kasdien namie žiūrėti serialą po serialo kėlė vis didesnę depresiją.

Ališa Martin – nauja „Duoklės angelui“,

burboną gaminančios distilerijos, kuri priklausė Delailai ir seserims, klientė. Elizos, Saros ir Delailos įmonės istorija prasidėjo prieš dešimtmetį, joms įsigijus seną pilį. Iš akmenų pastatytoje tvirtovėje kadaise būriavosi paaugliai, tačiau rimtai nusprendusios įkurti distileriją seserys žinojo – kad išsiskirtum vyrų pasaulyje, reikia ko nors unikalaus. Ar rastum ką geriau už apleistą pilį?

Išrinkti pavadinimą nebuvo sunku. Burbonui statinėse bręstant, dalis skysčio nugaruoja ir, remiantis senu posakiu, nusiunčiama angelams.

Delaila dievino visa, ką sukūrė. Be to, metams bėgant, jos sutiko daugybę nuostabių žmonių. Palaiko tvirtus verslo ryšius, užmezgė puikių draugysčių.

Šį mėnesį Ališa pas jas lankėsi kelis kartus – savo labdaros renginiui „Dar mielesni namai“ rinkosi burbono ir džino gėrimus. Moteris pasirodė tokia nuoširdi ir rūpestinga, kad, gavusi kvietimą į kostiumų vakarėlį, skirtą vaikų namams paremti, Delaila negalėjo atsisakyti.

Paskutinę minutę Ališa atsiuntė žinutę, jog dalyvaus ir žavus vyras, Delaila privalanti su juo susipažinti. Tą akimirką drąsiai paprieštaravo, tačiau į tai atsakymo nesulaukė.

Gerai. Viskas, ką reikėjo padaryti, tai ateiti, sutikti Ališą, skirti piniginę auką ir nešdintis lauk. Juodas šešėlio kostiumas šiai slaptai misijai tiko tobulai. Mieliau vietoj savęs būtų siuntusi Sarą ar Elizą, tačiau seserys užsiėmusios savais reikalais. Ir puiku. Bent du trečdaliai jos artimųjų turi ateities lūkesčių.

Giliai įkvėpusi Delaila patraukė betoniniais *Grandeur* – istorinės mansardos, paverstos erdve renginiams, – laiptais, vedančiais prie dvigubų stiklinių durų. Nusišypsojo kiekvienam jas atvėrusiam darbuotojui.

Vos tik įžengus vidun ausis užgulė muzika, juokas ir kalbos. Visa tai ne jai. Mėgo tylą ir ramybę savo darbo kabinete, ten galėjo susitelkti į verslą ir naujus klientus. Rami atmosfera džingino. Delaila tyloje jautėsi savimi – tai kiek ironiška, turint omeny jos gyvenimą, kuris pastaruoju metu toli gražu ne toks.

Tačiau dabar ypač erzino korseto vielutės. Prakeiktas daiktas pernai dar tiko. Turbūt susitraukė stalčiuje.

Atsispyrusi norui pasitaisyti kostiumą Delaila žengė į pokylių salę ir nužvelgė žmonių jūrą. Turėjo pasidomėti, kaip rengsis Ališa. Surasti ją gali užtrukti – beveik visi su kaukėmis.

Ji taip pat dengė kone visą Delailos veidą, bet ir puiku, jos pretenzingi uošviai, be abejonės, turėjo būti čia.

Pataisymas – buvę uošviai. Netrukus. Visada mėgdavo kitiems prikaišioti savo žymų vardą ir pinigus... Būtent todėl jiems be galo nepatiko, kai vienturtis sūnus vedė įvaikintą merginą, užaugusią kuklioje šeimoje.

Pasikišusi delninukę po pažastimi Delaila nukaukšėjo per be tikslo erzeliuojančią minią. Jei judės link scenos pokylių salės priekyje, ras ten Ališą ir greitai bei lengvai galės kyštelėti jai savo auką. Tada spruks taip slaptai, kaip ir atvyko, išvengs susidūrimo su Kamdeno tėvais ar pažinties su Ališos paslaptinguoju vyru.

– Delaila?

Atsigręžusi į pažįstamą balsą priverstinai nusišypsojo.

– Ališa!

Nauja draugė ir klientė baltu auksu tviskančiu deivės kostiumu atrodė pritrenkiamai. Krintantys šviesūs plaukai ir stulbinamos žalios akys darė ją panašią į kino aktorę – atrodė nepriekaištingai.

– Pamaniau, čia tu, – prabilo Ališa. – Neįsivaizduoju, koks tai kostiumas, bet pavydžiu tavo

žavesio ir figūros.

Delaila nusijuokė.

- Aš šešėlis ir patikėk, šis kostiumas slepia visus trūkumus. Iš tiesų nesu tokia įspūdinga.

Veikiau nepatraukli. Vieni per skyrybas numeta svorio, tačiau jai, regis, nauji kilogramai tiesiog limpa. Ar ji kalta, jog biskvitinis pyragas su papildomu plaktos grietinėlės šaukštu pastaruosius mėnesius teikė paguodą.

- Ir vis dėlto džiaugiuosi, kad atvykai, - tarė Ališa. - Ką tik kalbėjau su vyru, apie kurį pasakoju. Jis atvyko kiek anksčiau nei tu, tad laikas puikus.

Delaila susigūžė.

- Vertinu, kad esi lyg koks Kupidonas, bet man netinkamas metas susipažinti. Iš tiesų aš dar net neišsiskyrusi.

Ališa uždėjo delną jai ant peties.

- Keista, kad taip kalbi, nes tas vyras sakė tą patį. Klausyk, jis be galo mielas, tad gal būtų puikus draugas, patiriate tą patį gyvenimo išbandymą. Kartais pokalbis su nepažįstamuoju gali suveikti kaip terapija.

Galbūt. Jos padėtį žinojo tik seserys. Delilai nepatiko pralaimėti - niekada nenorėjo pripažinti, kad jos santuoka sugriuvo, tačiau jūdvių

su Kamdenų keliai išsiskyrė ir tarpusavio traukos bei aistros nebepakako.

Ališa nusibraukė plaukus nuo veido ir Delailos žvilgsnis užkliuvo už įspūdingo akmens ant bevardžio piršto.

- Ar jis naujas? - paklausė Delaila siekdama draugės rankos. - Koks nuostabus!

Ališa nušvito.

- Taip. Neseniai grįžau iš trumpučių improvizuotų atostogų, kurios pasisuko kiek kitokia linkme, nei tikėtasi.

- Intriguoja, - Delaila paleidusi ranką nusišypsojo. - Nekantrauju išgirsti daugiau, kai būsi laisvesnė.

- Tai šokia tokia istorija, - šyptelėjo Ališa. - Netrukus galėsime kartu papietauti ir viską papasakosiu.

Atrodė, meilė Delailą supa visur. Nesvarbu, kur ejo. Nuoširdžiai dėl visų džiaugėsi. Tik troško, kad jos pačios santuoka nebūtų virtusi širdį geliančia painiava.

- Ak, štai ir jis.

Ališos akys nuslydo už Delailos peties ir ji šypsodamasi mostelėjo ranka.

- Jis apsirengęs kaip piratas su akies raiščiu.

Delaila apsižvalgiusi išvydo Ališos apibūdintą

nepažįstamąjį. Gražuolį aptemptomis juodomis kelnėmis ir klostuotais baltais marškiniais, juoda apykaklė gaubė griežtą smakrą – į ją žvelgianti tamsi akis pažįstama.

Tai jos vyras.

Kamdenas ruošėsi padėkoti Ališai už kvietimą ir pranešti ketinantis išeiti. Nors tikėjo, kad yra pasiruošęs naujoms pažintims, nuomonė pasikeitė vos tik atvykus – dar nebuvo pasirengęs sutikti kito žmogaus. Laimei, tėvai išvykę, tad bent jau su jais neteko patirti akistatos. Ignoruoti jų skambučius reikalavo pakankamai išvermės, tad nebuvo būtina prie to pridėti ir viešo renginio.

Sutelkęs dėmesį į vakaro organizatorę kitapus salės patraukė link jos. Ališa stovėjo greta juodai apsirengusios ir juoda kauke veidą prisidengusios moters. Velnias...

Nors ši ir stengėsi likti neatpažinta, jis suprato. Pažino kiekvieną kūno duobutę ir linkį, nes miegojo šalia pastaruosius penkerius metus.

– Delaila, tai Kamdenas, vyras, apie kurį pasakojau.

Kamdenas, sulaukęs kol Ališa baigs, ištiesė ranką.

- Malonu susipažinti.

Delailos burna plačiai prasivėrė ir, jai suimant ištiestą ranką, negalėjo susilaikyti nenusišypsojęs. Kibirkštis vis dar neblėso. Trauka tarp jųdviejų visada nesustabdoma ir kaitinanti. Jei sekso pakaktų santuokai klestėti, jiedu nebūtų čia atsidūrę. Bet jųdviejų darbai, Kamdeno šeima ir nesusikalbėjimas vedė juos keliu, kuriuo niekada nesitikėjo eisią. Norėjo susigrąžinti žmoną. Neslėpė to. Tačiau Delaila nesitaikstė su bėdomis ir nemanė, kad jiems pavyks. Kartu būti negalėjo ir to pakako, kad ji paprašytų pasirašyti skyrybų dokumentus, ką nenoriai ir padarė. Ironiška, kad toks jo darbas. Kaip skyrybų advokatas, nebūtų nė pagalvojęs, jog agentūra imsis jo paties bylos.

- Ak, atleiskit, - pridėjo Ališa. - Mane kviečia maisto tiekėjas.

Vos tik Ališai nuėjus, Delaila atitraukė ranką ir sugniaužė kumščius. Kamdenas nesuprato, ar nori jo prisilietimą nusitrinti, ar slapta ilgiau išsaugoti. Šiaip ar taip, vis dar ją veikė, o ir pats buvo nuo Delailos priklausomas. Visos sukaupotos emocijos juos sugniuždė. Iki tol nesėkmė jam buvo nepažįstamas jausmas, ir dabar tai nepatiko. Nepavykusi skyrybų advokato santuoka - stiprus antausis. Ne tokį gyvenimą

įsivaizdavo, ne dėl tokio taip sunkiai dirbo.

- Ką čia veiki? - sušnabždėjo Delaila pasilenkusi arčiau.

- Ališa - agentūros naujoko sesuo, - atsakė. - Iš kur tu ją pažįsti?

Delaila bedė pirštu į aplink vaikščiojantį padavėją su stiklinių ir kokteilių padėklu.

- Šiąnakt ji vaišina „Duoklės angelui“ gėrimais.

- Kur Sara ir Eliza? - paklausė Kamdenas.

- Abi užsiėmusios, todėl ateiti teko man.

Buvo tikras, Delaila nepatenkinta. Žmona tyli ir labiau mėgo likti užkulisiuose. Gyveno ramiai, bet prireikus kirsdavo iš peties. Mėgavosi kiekviena akimirka - nuo darbo iki santuokos... tik jis neįvertino, ką turėjo.

Trankią muziką pakeitė lėtesnė, geidulinga... na, žinoma. Lyg per mažai iš jų jau būtų pasityčiota.

Kamdenas rijo akimis prigludusią Delailos aprangą ir kaukę, atidengiančią gundančias raudonas lūpas...

Jam patiko tamsios odos ir raudono lūpdažio kontrastas. Delaila tai žinojo.

Jiems leidžiant laiką kartu, visada pasirinkdavo jo mėgstamiausią atspalvį - būtent tą kaip

dabar.

Susimąstė, kiek kartų, jam išsikrausčius, Delaila galėjo būti taip pasidažiusi.

Delailos jam paliktas namas buvo dar viena ginčo priežastis.

Ištiesė ranką ir jo delnas įsitaisė ant Delailos juosmens. Ši nuo judesio įsitempė ir Kamdenas prakeikė save, kad leido jų santuokai nusiristi iki to, kai paties žmona baidosi jo prisilietimo.

- Pašokim.

Tamsios akys stebeilijosi į jį. Kamdenas troško nuplėšti tą kaukę ir pamatyti visą veidą, tačiau ši pagunda šiek tiek ir viliojo. Galbūt ją taip pat. Delaila nenuėjo šalin ir neatstūmė jo, o tai mažų mažiausiai žingsnelis į priekį, palyginti su paskutiniu jų susitikimu, kai pabučiavo žmoną viešo renginio užkulisiuose. Delailos nematė nuo pokylio, kuriame „Duoklė angelui“ pristatė dešimtmetį brandintą burboną, tad apie tą intymią akimirką jiedu iki šiol nesikalbėjo.

- Kamai.

Ištraukęs Delailai iš po pažasties delninę, Kamdenas palydėjo į šokių aikštelę, pakeliui stabtelėdamas prie savo staliuko palikti rankinuko. Delaila nesipriešino, tačiau jis žinojo - mintyse svarsto, kodėl taip kvilvai elgiasi.

Patyrusiu judesiu apsuko ir lengvai truktelėjęs prigludė Delailą prie krūtinės. Ši sunėrė rankas jam už kaklo ir tas švelnus prisilietimas nuvilnijo po plono audinio marškiniais.

- Neturėtume taip elgtis, - sumurmėjo ji, bet neatsitraukė.

Jūdviejų kūnams tobulai prigludus, Kamdenas ėmė linguoti. Delaila nekeltų skandalo, tik ne čia. Galbūt norės sprukti, kaip kad „Duoklės angelui“ šventėje aną mėnesį, tačiau tąkart jai buvo paprasčiau.

- Kodėl? - sušnabždėjo lenkdamasis arčiau. - Nes bijai?

- Nieko aš nebijau.

- Ne? Tada kodėl po to bučinio nebeatsakai į mano žinutes?

Delailai staigiai nusukus akis abu suprato, koks argumentas rimtas. Toks jo darbas, tačiau niekada netaikė profesinių įgūdžių prieš savo paties žmoną. Jie turėjo būti komanda - troško, kad taip būtų amžinai.

Tik kad Delaila norėjo daugiau, nei Kamdenas manė galįs duoti. Itin sėkminga karjera reikalavo labai daug laiko, ir Delaila jautėsi stumiama vis toliau. Be to, Kamdeno tėvai visada buvo nematomas pleištas jų santuokoje....